



Arrest

**nr. 151 173 van 24 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt alsook van de beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. GEENS *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om

machting tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 januari 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

*S(...), M(...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Pakistan
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 14.12.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, met deze overige medische attesten kan geen rekening gehouden worden aangezien deze medische attesten niet zijn toegevoegd aan het verzoekschrift. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 08.01.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 januari 2013, onder de vorm van een bijlage 13sexies die tevens een inreisverbod omvat doch waarbij het inreisverbod dat strikt van het bevel is te onderscheiden (RvS 26 juni 2013, nr. 227.898; RvS 26 juni 2013, nr.227.900), niet het voorwerp van het beroep uitmaakt.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van J. K., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
S(...), M(...) [...]*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14 §3, van de wet van 15 december 1980:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.10.2012, betekend op 31.10.2012."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat hoe dan ook niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2013

In de nota met opmerkingen zet de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid uiteen met betrekking tot de tweede bestreden beslissing:

"Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Terwijl de middelen van verzoeker niet gericht zijn tegen het inreisverbod. Bij gebreke aan enig middel gericht tegen de beslissing houdende inreisverbod, zodat deze beslissing op zich niet wordt aangevochten.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep en vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Zoals de verweerder pertinent opmerkt, heeft artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat hij er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Zoals de verweerder opmerkt, beschikt de staatssecretaris in dergelijk geval over een gebonden bevoegdheid, hij moet een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Ook de bij wet voorziene gebonden bevoegdheid wordt op zich niet betwist.

De verzoeker kan dan ook in principe geen voordeel halen uit de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nu deze zijn genomen op grond van een gebonden bevoegdheid waarvan de feitelijke vaststellingen die tot deze gebonden bevoegdheid leiden buiten betwisting staan. Een eventuele vernietiging van dit bevel kan er in dit geval enkel toe leiden dat de overheid gehouden is om opnieuw aan de verzoeker een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, kan niet worden ingezien waarom de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet *ipso facto* zou moeten leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Noch het indienen, noch het louter onontvankelijk verklaren van een dergelijke aanvraag, heeft immers enige invloed op de verblijfsrechtelijke situatie van de verzoeker. Bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, zijn er dus evenmin verblijfsrechtelijke gevolgen. De verzoeker valt alsdan immers enkel terug in de situatie dat een aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet werd ingediend en waarover nog geen beslissing is genomen, hetgeen geen wijziging aanbrengt in de verblijfsrechtelijke situatie.

Waar de verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar twee arresten van de Raad, dient samen met de verweerder te worden opgemerkt dat de gevallen die tot deze arresten geleid hebben niet gelijkaardig zijn met verzoekers geval. Het gaat immers enerzijds om een bevel om het grondgebied te verlaten na het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet en waarbij reeds tot de ontvankelijkheid van deze aanvraag was besloten en anderzijds om twee beslissingen waarbij een einde werd gesteld aan een recht op verblijf. In tegenstelling tot in de huidige zaak, had de vernietiging van de verblijfsbeslissingen wel degelijk een bepalende invloed op de verblijfsrechtelijke situatie van de betrokkenen.

De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, heeft in het voorliggende geval geen enkele invloed op de feitelijke en juridische gronden die de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, ondersteunen. Bovendien kan een eventuele vernietiging van het bestreden bevel de verzoeker als dusdanig geen voordeel opleveren omdat deze, zoals *supra* aangegeven, er enkel toe kan leiden dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden getroffen.

De Raad wijst er tevens op dat het de verzoeker, wanneer er twijfel rijst omtrent zijn belang, toekomt aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker, gevraagd naar een standpunt inzake het belang bij de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verklaren, er zich echter toe beperkt te volharden in het verzoekschrift en zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De verzoeker toont dan ook niet aan een concreet belang te hebben bij het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2013.

Het beroep ten aanzien van tweede bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing van 16 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoeker een enig middel aan, waarin hij de schending opwerpt van de artikelen 9^{ter} en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiveringsplicht “zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. *In fine* van zijn uiteenzettingen betoogt de verzoeker tevens dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 08.01.2013 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel -9ter- §3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 14.12.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, met deze overige medische attesten kan geen rekening gehouden worden aangezien deze medische attesten niet zijn toegevoegd aan het verzoekschrift. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 08.01.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art 9 ter §1, vierde lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 08.01.2013. Daarbij voegde hij een medisch attest dd 14.12.2012 opgesteld door dr. B(...), waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

Diabète type II bien équilibré par traitement oral

Dyslipidémie bien contrôlé

De dokter verwijst naar de verschillende soorten medicatie die verzoeker op dit moment moet nemen. Verzoeker neemt tot 4 soorten medicatie !

Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening! Alhoewel de medische geneesheer in zijn diagnose opmerkt dat beide aandoeningen van verzoeker onder controle zijn, gaat het hier nog steeds over levensbedreigende ziektes indien deze niet correct behandeld worden!

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om te stellen dat de graad van ernst niet vermeld wordt in het medisch getuigschrift! Dat men het medisch getuigschrift in zijn geheel dient te onderzoeken!

Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr 67 781 van 3 oktober 2011 van uw Raad: "Zoals de verzoekende partij opmerkt dient de verwerende partij met het geheel van de elementen rekening te houden. Uit het medisch standaardformulier blijkt op afdoende wijze dat de ziektes waaraan de verzoekende partij lijdt ernstig zijn. Deze vaststelling wordt bovendien ondersteund door het toegevoegde medische attest van 12 april 2011 en door de meer uitgebreide omschrijving, terug te vinden in de aanvraag. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat er geen enkele uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte.. "

Dokter B(...) acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet en raadt dan ook regelmatige opvolging en aangepaste medicatie aan. Bovendien waarschuwt de behandelende geneesheer voor complicaties indien verzoeker niet de gepaste hulp en ondersteuning krijgt!

De ernst van de aandoening blijkt eveneens uit het feit dat de behandelende geneesheer een levenslange behandeling nodig acht!

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is, dat hij levenslang behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]" vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het feit dat een geneesheer stelt dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden en dat verzoeker tot 4 soorten medicatie moet nemen maakt al duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is.

(...)

Het feit dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden, wijst erop dat de aandoeningen ernstig zijn of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

(...)

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht."

4.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder dienaangaande als volgt:

"(...)

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat de ernst van de ziekte blijkt uit het gegeven dat hij 4 soorten medicatie neemt. Evenmin kan verzoeker dienstig voorhouden dat hoewel de medische geneesheer (waarbij verzoeker aldus zijn eigen behandeld geneesheer bedoelt) opmerkt dat de beide aandoeningen onder controle zijn, het hier toch gaat over levensbedreigende ziektes indien deze niet correct behandeld worden.

Verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet stipuleert dat:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

2°(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid;

4° (...).

Terwijl conform artikel 9ter. §1. vierde lid van de Vreemdelingenwet het standaard medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat:

- het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag was gevoegd, de graad van ernst niet vermeldt,
- met de bijlagen waarnaar verwezen wordt op dit standaard medisch getuigschrift, geen rekening kan worden gehouden, aangezien deze bijlagen niet gevoegd waren bij de aanvraag,
- er verder geen ander standaard medisch getuigschrift was gevoegd bij de aanvraag.

Inderdaad is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Reden:
(...)

Verzoeker, die niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker betwist niet dat de bijlagen waarnaar in het standaard medisch getuigschrift verwezen wordt niet gevoegd waren aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en er evenmin een ander standaard medisch getuigschrift aan de aanvraag was.

Terwijl niet kan worden ingezien hoe de gemachtigde van de staatssecretaris uit de vermelding van medicatie of de vermelding dat er complicaties kunnen optreden bij stopzetting van de behandeling of de vermelding dat de behandeling gunstig verloopt ('favorable sous traitement'), moet afleiden dat de graad van ernst van de ziekte vermeld wordt.

"Voor zover verzoekers laten gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medische getuigschrift van 21 april 2011 enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van ernst van deze aandoeningen. heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. " en § 3, 3° dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Waar verzoekers verder de mening zijn toegedaan dat een psychische aandoening, zo onder meer een posttraumatische depressie, een ernstige aandoening is en dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de term "posttraumatische depressie" kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de aard van de aandoening zelf. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. " (R.v.V. nr. 78.395 van 28 oktober 2011)

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze töt het besluit is gekomen dat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte bevat.

Ook de loutere vermelding 'a vie' maakt niet de vereiste vermelding van de graad van ernst van de ziekte uit, zoals verzoeker ten onrechte poogt voor te houden.

"Vermits de graad van ernst op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het echter niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit

bijlagen bij dat attest zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch attest geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd. Het bestreden arrest is derhalve niet in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waar in punt 2.10 wordt gesteld dat het medisch getuigschrift conform artikel 9ter, § 1, vierde lid, uitdrukkelijk de graad van ernst van de aandoening moet vermelden en dat de twee bijlagen waarop de verzoeker doelt geen afbreuk aan de geldigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing doen vermits zij geen deel van het medisch getuigschrift uitmaken en in het medisch attest evenmin naar die bijlagen wordt verwezen. (R.v.St. nr. 222.013 van 11 januari 2013)

Verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de arts- adviseur, nu in casu geen advies van de arts-adviseur verzocht werd doch het integendeel de gemachtigde van de staatssecretaris is die - geheel conform artikel 9ter §3 van de wet - diende na te gaan of de graad van ernst vermeld wordt in het standaard medisch getuigschrift. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak inzake het advies door de arts-adviseur, is dan ook niet relevant.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat 'uit de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn', leest verwerende partij dit niet in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekers beschouwingen dienomtrent hebben geen betrekking op de in casu bestreden beslissing, zodat verwerende partij er ook niet verder op ingaat.

Verwerende partij, merkt verder op dat verzoeker enerzijds wel erkent dat de bijlagen waarnaar verwezen wordt in het enige attest bij de aanvraag, niet gevoegd waren aan de aanvraag om machtiging tot verblijf, doch anderzijds voorhoudt dat deze attesten op eenvoudig verzoek konden verkregen worden.

Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat de standaard medisch getuigschriften en eventuele bijlagen bij de aanvraag moeten zijn gevoegd. opdat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening kan houden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag (hetgeen ook bevestigd wordt in voormeld citaat uit het arrest nr. 222.013 van 11 januari 2013 van de Raad van State).

Dit wordt ook terecht zo gemotiveerd in de bestreden beslissing: "Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).".

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Waar verzoeker vervolgens beweert dat het voor hem 'onbegrijpelijk is waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE medische stukken die verzoeker bij zijn aanvraag voegt', licht hij niet toe met welk stuk dat bij de aanvraag zou zijn gevoegd, geen rekening zou zijn gehouden.

Immers werd aan de aanvraag enkel een standaard medisch getuigschrift van 14.12.2012, zonder bijlagen, gevoegd, zodat verzoekers beweringen duidelijk feitelijke grondslag missen.

(...)"

4.3. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. In casu wordt vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift van 14 december 2012 geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte, dat het standaard medisch getuigschrift verwijst naar attesten in bijlage die echter niet werden bijgevoegd en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert de verwerende partij: *"Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."*

De Raad merkt op dat uit artikel 9, § 3, 3° *juncto* artikel 9, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoening”*, er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag (RvS 11 januari 2013, nr. 220.013, RvS 18 december 2012, nr. 221.805).

Blijkens het administratief dossier heeft de verzoeker bij de voorliggende aanvraag een op 14 december 2012 door een arts opgesteld medisch getuigschrift gevoegd dat conform is aan het model standaard medisch getuigschrift. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dit standaard medisch getuigschrift werd vergezeld van bijlagen.

De verzoeker voert onder meer een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker betoogt dat uit het medisch getuigschrift van 14 december 2012 (dit is dus het standaard medisch getuigschrift) wel degelijk de graad van ernst van de ziekte blijkt. De verzoeker citeert hetgeen in het standaard medisch attest van 14 december 2012 werd gesteld omtrent de diagnose (*“Diabète type II bien équilibré par traitement oral”* en *“Dyslipidémie bien contrôlé”*) en wijst er op dat de behandelende arts vier verschillende soorten medicatie heeft voorgeschreven. Volgens de verzoeker moet het medisch getuigschrift in zijn geheel worden onderzocht en is het *in casu* kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de graad van ernst niet is vermeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift onder het punt *“B/ DIAGNOSTIC”* [diagnose] het volgende wordt aangegeven door de behandelende arts: *“Diabète type II bien équilibré par traitement oral”* en *“Dyslipidémie bien contrôlé”* [diabetes type II stabiel onder orale behandeling en goed gecontroleerde dyslipidemie]. Verder worden onder punt *“C/ Traitement actuel (...)”* [actuele behandeling] vier medicamenteuze behandelingen vermeld. Tenslotte wordt onder het punt *“D/Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement?”* [Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?] gesteld *“complications rénales, ophtalmologiques, neurologiques”* [complicaties voor de nieren en het zicht en neurologische complicaties].

Hieruit blijkt dat de behandelende arts, minstens wat betreft de diabetes, niet enkel de aandoening zelf vermeldde, maar ook de graad van ernst van deze aandoening, waarbij hij specificeerde dat het gaat om een goed gecontroleerde dyslipidemie en een diabetes type II die stabiel is onder orale behandeling, waarbij de specifieke medicamenteuze behandeling wordt opgegeven en waarbij de stopzetting van deze behandeling kan leiden tot nier- en zichtproblemen en neurologische complicaties. Het geheel van de elementen van het standaard medisch getuigschrift laten de gemachtigde genoegzaam toe een graad van ernst van de ziekte vast te stellen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op moment van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Aldus blijkt dat artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet enkel vereist dat het standaard medisch getuigschrift een vermelding bevat van *“de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*. Wat de graad van ernst van de ziekte betreft, dient te worden opgemerkt dat de vermelding van deze graad van ernst niet impliceert dat het om een hoge graad van ernst moet gaan. Ook wanneer een mindere graad van ernst van een bepaalde ziekte is vermeld, voldoet het standaard medisch getuigschrift aan het bepaalde in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn betoog dat uit het standaard medisch getuigschrift wel degelijk de graad van ernst van de aandoening blijkt.

De gemachtigde heeft de voorliggende gegevens niet correct beoordeeld en de conclusie dat het standaard medisch getuigschrift *“geen enkele uitspraak doet”* omtrent de graad van ernst van de ziekte, is kennelijk onredelijk.

Het verweer in de nota met opmerkingen en de niet-bindende rechtspraak waarnaar wordt verwezen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verweerder gaat bovendien nergens in op het gegeven dat in het standaard medisch getuigschrift op duidelijke wijze is aangegeven dat de verzoeker lijdt aan een diabetes *“type 2, bien équilibré par traitement oral”* en een *“dyslipidémie bien contrôlée”*. Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde dat de specifieke informatie van het standaard medisch getuigschrift onvoldoende de graad van ernst van de ziekte weergaf. De Raad merkt voorts op dat niet kan worden betwist dat de op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag verplichte vermeldingen voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet tot doel hebben de ambtenaar-geneesheer toe te laten met de nodige kennis van zaken een advies te verschaffen zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Nu *in casu* in het standaard medisch getuigschrift duidelijk is vermeld dat het om een goed gecontroleerde dyslepidemie en diabetes type II gaat - waarvan bovendien ook de medicamenteuze behandeling wordt gespecificeerd en waarvan wordt gesteld dat de stopzetting van deze behandeling kan leiden tot nier- en zichtproblemen en neurologische

complicaties - kon de gemachtigde er niet van uit gaan dat deze vermeldingen de ambtenaar-geneesheer die arts is, niet zouden toelaten op een onderbouwde wijze een beoordeling te maken zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zoals besproken onder punt 3. Impliceert deze nietigverklaring echter niet dat ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing wat deze beslissing betreft, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is verder onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing wordt wat deze beslissing betreft, als *accessorium* van de nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE